

עזרה

ספר שחור

על הכיבוש

תעודות ועדויות

לקורא,

בזה מוגשת לידך חוברת זו, בה לוקטו תעודות ועדו-
יות שראו אור בעתונות הישראלית, לרוב מחודשי הקייץ
1971, על מעשי הזוועה המבוצעים על-ידי כוחות הכיבוש
ברצועת עזה, שאינה משלימה עם משטר הכיבוש.

פנים רבות לדיכוי: עקירת תושבים, עוצר, מכות,
עינויים, גירושים, שבירת אברים, מחנות-ריכוז, רהיטים
מנותצים, הרס בתים, יריות והרג ללא אבחנה, ועוד.
בפתיחת החוברת הבאנו גילויי-זוועה משנים עברו, על-
מנת להצביע על ההסלמה שבמעשי הדיכוי של הכיבוש
בעזה, הנמשך מאז יוני 1967.

ככל שנמשך הכיבוש, ככל שגובר הדיכוי, גוברת גם
ההתנגדות.

לא נעדר מקומם של החוגים השונים בציבוריות ה-
ישראלית, אשר הביעו את מחאתם על מעשי הזוועה המ-
בוצעים בידי כוחות הכיבוש בעזה.

מטרתה של חוברת זו היא לעורר אנשים נוספים בעלי
מצפון בישראל, להרים את קולם נגד מעשי הדיכוי, נגד
אכזריות הכיבוש, נגד רמיסת זכויותיהם האלמנטריות של
בני-אדם, בהיותם בני העם הערבי הפלשתינאי החפצים
בחיים ללא שלטון זר, בשלום צודק, ללא סיפוח, בין ישראל
והארצות הערביות.

איומי מ. דייך בהרס ובחורבן

דצמבר 1969

מעל במת הכנסת

„הודעתי לנכבדי עזה בפגישתי עמם לאחר רצח הסוחר שלמה לוי, כי המשך פעולות הטרור והחבלה ברחובות, מפתחי החנויות, בשווקים ובבתי-הספר עלול להביא לעזה הרס וחורבן" — גילה אתמול שר הבטחון מר משה דיין, בהשיבו לראשונה על שאלות בענייני בטחון בכנסת החדשה."

„מעריב" (י. ביצור) — 17.12.1969

באוזני נכבדי

נובמבר 1969

העיר עזה

„ראש העיר סיפר, כי שר הבטחון איים על חברי מועצת עיריית עזה, כי אם יימשכו פעולות ההתנגדות הצבאית, תוחמר שיטת פיצוץ בתים; הם סיפרו, כי דייך אמר להם — אם יהיה צורך נפוצץ את הבתים של רחוב אחד, אם יחריף המצב, נפוצץ שני רחובות, אם יימשך כך נפוצץ בתים של שלושה רחובות ואף רובע שלם. לא איכפת לי אם העיר עזה תהפוך לשממה. דייך אמר עוד — לדבריהם — אם אתם חושבים שע"י מעשים כאלה תוציאו אותנו מעזה, דעו לכם שבסופו של דבר, אתם תוצאו מעזה."

„זו הדרך" (י. אלגזי) — 12.11.1969

הסלמה בדיכוי

עדות חייל

ישראלי —

ינואר 1970

עוצר, מאסרים
המוניים ועינויים

„ישנם שלושה סוגים של אמצעי דיכוי, לדעתי. הראשון הוא העוצר“. וכאן הוא מספר על הפרדת הנשים מהגברים, על הובלת הגברים מחוץ לערים וכפרים ועל הפרדה שם בין בנים ואבות. הוא מספר על עוצר שנמשך 24 שעות, עם חצי-שעה בלבד לצרכים האלמנטריים, כמו השגת מזון, מים. העינויים של הגברים מבוססים על עקרון, המצב הפיזי הלא-נוח והמשפיל, כמו זחילה וישיבה על הברכיים משך 10 שעות. „שומרים עליהם חיילים, שקיבלו פקודה לפתוח באש באוויר כדי להפחידם, והיו מקרים כאשר ירו בקהל, כמו, למשל, בשעת העוצר ברפיח לפני שנה...“
במקרים של התנגדות חריפה לכיבוש, משתמשים בשני אמצעים נוספים:

„מאסר המוני, חשודים, כפי שהם מכונים, אך למעשה, אלה הם ערבים, תושבים שגרים במקומות הקרובים ביותר למקום אליו מגיעים כוחות הצבא. אין כל בדיקה, אם אמנם קשורים העצורים עם מה שהתרחש. כובלים את ידיהם בכבלי-חשמל. אין משתמשים בחבלים, מפני שגילו שכבלי החשמל מכאיבים יותר. כמו-כן, על-ידי הכבילה ההדוקה מאיטים את זרימת הדם, דבר המביא תוך כמה שעות לגאנגרנה...“

„בעזה ובצפון סיני אפשר לראות אנשים רבים שזרועותיהם

או רגליהם נקטעו בעקבות הגאגרנות הללו. האדם הכבול יודע זאת, ומשום כך יש אנשים הזוכים לשחרור, כי הם מדברים כדי להימנע מגאגרנה...."

ככל שהחשד מבוסס יותר, גם העינויים חמורים יותר. „העינוי

עזה בצל הכיבוש

העיקרי שמשתמשים בו במקרים אלה הוא שבירת עצם השוק במכות חוזרות ונישנות בקת הרובה. עינוי זה מביא לשטף דם גדול ביותר. הואיל והעינויים מבוצעים הרחק מערים והואיל והאנשים שעונו בדרך זו — אורב להם ממילא המוות עד הגיעם לבית-חולים — הרי שהם נורים במקום. אני עצמי לא ראיתי עינויים אלה במו-עיני אבל שמעתי עדויות רבות מאוד מפי חיילים ישראלים רבים. אני מוכרח לציין, שדרך עינויים זו היא כה גלויה — עד כי מדברים עליה בפה מלא ומתוך חרות גמורה, כמו גם על כבילת האנשים בכבלי-חשמל".

דלדול מכוון של האוכלוסייה

בפרק נוסף בעדותו מספר הישראלי על הדלדול המכוון של אוכלוסיית עזה. "ב-1968 דלדול האוכלוסייה בוצע באינטנסיביות רבה. מניחים, שרבע עד שליש האוכלוסייה שם גורש לירדן, וזאת בדרך פשוטה: אנשים הועלו על משאיות לאחר שאולצו לחתום על הודעה שהם עוזבים מרצונם הטוב. הם נלקחו לאחד הגשרים שעל הירדן והועברו מזרחה. אולם, מספטמבר 1968 סירבה ירדן לקבל את המוני המגורשים.

"מאז מגרשים בכוח בעיקר את המיעוט המשכיל. שכבת המשכילים בעזה היתה רחבה למדי בזכות שיטת החינוך הטובה שהובטחה ע"י סוכנות האו"ם לפליטים. אולם, הגירוש ההמוני של המשכילים היה כה מוצלח, שאפילו בוגרי הקולגים של 1968 עזבו את עזה כבר בחורף 1969.

"בעזה אין כמעט אחיות בכירות, רופאים, עורכי-דין ומשכילים אחרים. במקומם עובדים אנשים חסרי השכלה מקצועית. כך, למשל, כל האחיות ברצועת עזה כעת אינן אחיות כלל, אלא נשים שאולצו לעבוד בזה. אין כמעט שום מגע בין הערבים שבאו במקום המש-כילים לבין המנהלים הישראליים, אשר ברובם אף אינם יודעים ערבית".

קטעים מתוך עדותו של חייל ישראלי אלמוני שפורסמה בעתון הבריטי "פייס ניוז" (31 באוק-טובר 1969) תחת הכותרת "העדויות מעזה".

**„דו"ח שנמסר מפי
שני עדי ראיה
וקצינים בדרגת
סגן-משנה וממ"ק
על המתרחש עכשיו
בעזה 17.1.1971"**

הכאות, שבירת איברים,
מקלות ושוטים, מכלאה
ומחנה-ריכוז

- „אנשים רבים הובאו לבתי-חולים כשעצמותיהם שבורות,
בעיקר עצמות ידיים וצלעות.
- „במקרים רבים נראו בתחנות עזרה ראשונה של צה"ל
אנשים שהולקו בעכוזיהם הערומים בשוטים, דבר הגורם להתנפחות
איומה.
- „הסיירת עוסקת בחיפושם ותוך כדי כך הורסת את הבתים,
הרהיטים ורכוש התושבים ושודדת באופן שיטתי את השעונים
והתכשיטים של הנשים. גם הסיירת וגם אנשי משמר הגבול
מפשיטים קבוצות של נשים ערומות באמצע הרחוב בתואנה של
„חיפוש".

כך עורכים חיפוש בעזה

„באוטובוס של אחיות נהגו בצורה זאת כשהן היו בדרכן לבית החולים. הצלב האדום הגיש תלונה, וכתוצאה מכך נוהגים להפשיט נשים ברחובות צדדיים ובמחנות פליטים ולא ברחוב הראשי. משתמשים בעינויים נוראים, לרבות פציעת אנשים ומניעת ריפויים, או מתן זריקות או גלולות הרגעה. אנשי שרותי הבטחון מונעים מרופאים לשלוח פצועים לבתי החולים. המקום המרכזי שבו מבוצעים העינויים היא מכלאה גדולה שהוקמה במלון על שפת הים מול „גדוד התעסוקה“. נשמעות משם צעקות אימים. מסיפוריהם של אנשים, ברור שמעונים במקום זה מאות ואולי אלפי אנשים ושרבים הומתו בעינויים ונזרקו לים. אחת משיטות העינויים היא להכניס אדם לים עד צווארו ואז לירות בו ולהרוג אותו. ● „נבנה מחנה ריכוז גדול מאוד בסיני בנחל שעל יד קוסימה ויש תוכנית לשלוח לשם אלפים רבים מהגברים של עזה.“

„הארץ“ — 26.1.1971

יריות ללא

אבחנה

ויריות לעבר

אוטובוס אזרחי

עדויות

בעתונות הישראלית

— ינואר 1971

„אנשי משמר הגבול וצה״ל המשיכו לנקוט אמש ביד קשה. אתמול נפצעו בעזה שלושה אנשים כאשר לא נענו לקריאה לעצור ולהזדהות. אנשי משמר הגבול מגיבים על כל התגרות וסרוב להישמע להוראות. היום, בשעות הבוקר ירו ופצעו שני אנשים בעזה. במקרה הראשון הבחין משמר הגבול בשני צעירים שהפיתו לסגור חנויות. המשמר דרש מהם להזדהות, אך הם החלו להימלט, אחד מהם נורה ונפצע, השני נתפס ללא פציעה. כעבור חצי שעה פתחו אנשי משמר הגבול באש לעבר צעיר שלא נענה לקריאותיהם. ביריות אלה נפצעה צעירה עוברת אורח.“ (״הארץ״ — 12.1.1971)

„חמישה מתושבי עזה נפצעו אמש ביריות צה״ל. המשמר הורה למיספר תושבים לעצור ולהזדהות. במקום להיעצר החלו להימלט ועלו על אוטובוס מקומי. המשמר פתח באש לעבר הצד התחתון של האוטובוס לכיוון התושבים שנמלטו לתוכו. מהיריות נפצעו חמישה אנשים, שלושה הועברו לאישפוז“

(״הארץ״ — 15.1.1971)

אשה נמחצה אל קיר על-ידי ג'יפ

„בביקורים שערכתי בשלושה בתי-חולים בעזה (שיפע, בפטיסטי ונאצר), נמסר לי משם, כי הובאו רק מקרים בודדים של גברים, שהתלוננו כי הוכו במקלות ובשוטים על-ידי חיילים. יש לציין, כי בעזה פועל משמר הגבול ולא צה"ל.

„החיילים פועלים בעיקר במחנות ובשאר ערי הרצועה. מבתי החולים מסרו לי, כי כמה אנשים הובאו עם שברים ביד או ברגל, אחדים נחבשו ונשלחו לביתם ומעטים אושפזו.

„בבית חולים נאצר סיפרה לי נערה ממחנה הפליטים ג'אבליה, פואיזה. עבד אל מאוולה (19), המאושפזת שם: „עמדתי במחנה יחד עם כמה נשים, הגיע לפתע מרחוק ג'יפ, שנסע במהירות ולחץ אותי לקיר וכך נפצעתי”.

„מדוע לחצו אותך לקיר” — שאלתי.

„לא יודעת. הייתי רק עומדת”. הנערה מאושפזת שם עם שברים ביד וברגליים. הרופאים הראו לי צילומים שעשו לה בבית-החולים.

„רופא בבית החולים נאצר טען, כי שש נשים הרוגות הובאו ממחנה הפליטים שאטי ללידה. אחת מהן הפילה מפני שהוכתה, לדבריו, בבטנה. שאר הנשים, שילדו — אמר — אי-אפשר לשחררן מבית החולים, כיוון שיש עוצר בשאטי כבר שלושה שבועות ואין מרשים לתושבים שיצאו משם לחזור, כל עוד קיים העוצר”.

„הארץ” (ע. חדר) — 26.1.1971

בעיטות, מהלומות בקת רובה ומשיכת שערות

.....גם השבוע, אחרי הסרת העוצר, ניתן היה להבחין במעשים ברוטאליים שלא לצורך, שכנראה הפכו שיגרה. כשלעצמי, הייתי עד ראיה לשני מקרים כאלה. במקרה הראשון עצרו חיילי משמר הגבול מונית מקומית. הנוסעים נצטוו לצאת ולהזדהות. אחרי שהזדהו בשקט ואחרי שכבר נאמר להם, כי הם חופשיים לשוב

האצבע תמיד על ההדק

למכוניתם, כאשר התכופפו הנוסעים להגיע למושביהם קיבלו שניים מהם בעיטות-נעל חדות מאחור בישבניהם. במקרה השני ראיתי כיצד ערכו שלושה חיילי צה"ל חמושים חיפוש בכליו של נער כבן 14. אחד משך בשערות ראשו וכפה עליו לכופף את גבו כלפי מטה. שני חטט בכיסיו. שלישי הלם בקת רובה באחוריו של החשוד, שהפליט יללת כאב".

„הארץ" (ע. אילון) — 5.2.1971

שברי רהיטים, מזרונים משוסעים וארונות עץ מרוסקים

.... עכשיו, בבוקר הראשון אחרי הסרת העוצר, מלא החלל הצפוף בין הביקתות צריחות היסטריות של נשים וזעקות קובלנא של גברים ממורמרים. קבוצת עתונאים מתל-אביב מסיירת בסימ-טאות. התושבים מקבילים פניהם בטענות מרות. התושבים מושכים בידינו ומובילים אותנו לתוך הבתים. בתים אחדים נראים כלאחר רעידת אדמה. בשביל הרבה פחות מזה, הרעשנו בזמנו עולמות, כאשר ערך הצבא ה,נאצו-בריטי חיפושים ביגור. אנחנו רואים קירות פרוצים ורהיטים דלים שנשברו לחתיכות, רצפות שרוסקו במכושים וארונות שבורים. בין השברים וההריסות מתגוללים כלי בית ובגדים. חלק מן ההרס כבר תוקן על-ידי השלטונות. על כך מעידים כתמי מלט טריים על הקירות. חלק אחר עדיין נראה לעין: מזרונים משוסעים, ארגזים וארונות עץ מרוסקים. זגוגיות שבורות, דלתות שגפרצו מצריהן".

"הארץ" (ע. אילון) — 5.2.1971

מעשי שוד ואונס

"התושבים מצטופפים מסביב למיקרופון השלוח של כתב רדיו. הם טוענים ש,היכו אותם ללא רחם. החיילים אנסו בנות; שדדו כסף ושעונים". אשה כבת ארבעים צווחת כי חיילים, ניפצו את גולגלתו של תינוק". איפה הוא? לקחו אותו. שניה אומרת ש,עשרות גברים הוכו בשוטים וקתות רובים; שברו להם את הידים והרגלים. איפה הנפגעים? הם אינם, הלילה אספו את כולם ולקחום למקום בלתי ידוע". בחור כבן 19 חושף צווארו ומצביע על חבורה טריה, הטבועה בעורו הבהיר. מקורה לדבריו בצליפת שוט. אחר מציג יד נפוחה ואדומה ואומר, כי הוכה בקת של רובה. אחר טוען, כי חייל בעט באשכיו".

"הארץ" (ע. אילון) — 5.2.1971

"כאן עמד ביתנו!..."

ומה ביולי ובאוגוסט 1971?

„דילול“ פירוש עקירת אנשים „פריצת דרכים“ פירוש הריסת בתים

במחנה הפליטים ג'בליה

„דילול מחנה הפליטים ג'בליה ברצועה הינה פעולה שיגרתית למדי ופעולות דומות נעשו עד כה במחנות פליטים אחדים. אך נראה, כי הן בשל ההיקף השונה והן בשל יעד הפליטים המפונים, מבשרת פעולה זו התחלה של שיקום פליטי הרצועה. פינוי 1000—1200 משפחות — שהן כרבע מכלל אוכלוסי מחנה ג'בליה, המונה כ-38,000 תושבים — היא פעולה בעלת היקף ללא-תקדים. „והתוכניות ישנן, ונקבע בהן בין היתר, כי יש לדלל את כל מחנות הפליטים — 8 במספר. אוכלוסיית מחנות הפליטים כיום היא כ-150 אלף נפש (60 אלף נוספים חיים בערים או בסמוך להן). פירו-שו-של-דבר, כי ביצוע התוכנית כרוך בהעברת עשרות אלפי פליטים מהמחנות.“

„על המשמר“ (ר. גאון) — 30.7.1971

„201 משפחות, שהן 1429 נפשות פונו אתמול ממחנה הפלי-טים ג'בליה שברצועת עזה, לאחר שבתייהן נהרסו בגלל סלילת דרכי הבטחון במחנה.“

„הארץ“ (ע. חרד) — 1.8.1971

במחנה הפליטים שאטי

„מתחילה העברת פליטים גם ממחנה שאטי ברצועה.
במחנה שאטי שבמערב עזה שוכנים כ-27,000 איש. נראה,
שיפוגו מהמחנה כ-7,000 תושבים, בגלל פריצת הדרכים המחייבת
הריסת הבתים המפריעים לתוואי“.

„הארץ“ — 2.8.1971

במחנה הפליטים ברפיח

„שני דחפורים של צה"ל החלו אתמול בבוקר, כמתוכנן, את
מיבצע פריצת דרכי בטחון במחנה הפליטים של רפיח, הגדול
ברצועה, המאוכלס ביותר מ-40 אלף פליטים.
„אתמול הספיקו הדחפורים להרוס יותר מ-150 בתים, לפריצת
הדרך המרכזית, שתחצה את המחנה לשנים“.

„הארץ“ (ע. יניב) — 19.8.1971

1011 בתים הרוסים 598 בתים הרוסים 200 בתים הרוסים

„בס"ה נהרסו בג'אבליה 1011 מבנים ובשאטי 598. מ-
ג'אבליה הועברו אל מחוץ למחנה 1515 משפחות, שהן כ-8000
נפשות ואילו משאטי הועברו 591, שהן כ-3000 נפש. בשני
המחנות עוסקים עדיין בולדוזרים בפריצת דרכי הבטחון, לאחר
שהבתים שלאורך הדרך נהרסו. רוחב הדרכים שנפרצות עתה
הוא 7—10 מ'.

„ממחנה הפליטים ברפיח נמשך אתמול הפינוי ובס"ה נהרסו
ביומיים האחרונים כ-200 בתים“.

„הארץ“ — 20.8.1971

ליר מקום פשע הריסת הבתים

רבבות עקורים

„תת-אלוף שלמה גזית: כשליש מהפליטים ב-
רצועה, 60—70 אלף, יוצאו מהמחנות“.

„מעריב“ — 20.8.1971

„תחילה דובר על דילול כולל שיקיף כ-60—80 אלף נפש.
השלב הראשון הקיף פינוי כ-14 אלף נפש מ-3 מחנות (ג'אבליה,
שאטי ורפיח). עוד כאלף עד 1500 נפש נטשו את המחנות הללו
בעצמם“.

„הארץ“ — 30.8.1971

„השלב הראשון של דילול מחנות הפליטים ג'אבליה, שאטי
ורפיח ברצועת עזה נסתיים, ובסה"כ פונו משלושת המחנות 13,336
נפשות, אשר הועברו חלקם לאל-עריש ורובם לעזה ובנותיה וכן
ליהודה ושומרון.“

ממחנה הפליטים ג'אבליה פונו 6503 נפש. משאטי — 4021
ומרפיח — 2812 נפש“.

„הארץ“ — 31.8.1971

רבבות ללא סעד

„הפליטים הגרים באל-עריש שוב אינם מקבלים מנות מססו"ת
מאז הועברו לשם לפני כחודש, כפי שקיבלו משך יותר מ-20 שנה
במחנות הפליטים“.

„הארץ“ — 31.8.1971

נהרג נער בג'בליה

„נער בן 15 נהרג אתמול מיריות משמר צה"ל במחנה הפלי-
טים ג'בליה שברצועת עזה.“

„המקרה היה ב-10.30 בבוקר, כאשר המשמר הבחין בשני
נערים על עגלה רתומה לחמור ועליה חפצים חשודים. המשמר
קרא לנערים לעצור, אך הם החלו לצלוף בחמור כדי להסתלק.
המשמר פתח לעברם באש ואחד הנערים נהרג“.

„הארץ“ — 8.8.1971

עקורי ג'בליה מספרים

פואד מוסטפה

„הבית הזה באל-עריש טוב יותר מזה שהיה לי בג'בליה אך זה אינו ביתי. הבית בג'בליה היה שלי" — דברי פואד מוסטפה, לפנים תושב יאסור על-יד גדרה. הוא שולף מכיס הפיז'מה ה-תכלכלה שלו חוזה מבויל, המעיד שבעד ביתו שנהרס שילם בזמנו 400 לירות מצריות, השוות ל-2000 ל"י. כנגד מסמך זה הוא מציג המחאה מהממשל על סך 234 ל"י...

„איפה ראית בעולם שבעד רכוש של 2000 ל"י שילמו פיצויים של 200 ל"י?" דאגותיו: היכן ילמדו עכשיו ילדיו, היכן יעבוד? סיפרו לו שמנהל ססו"ת, ג'ון רני, אמר השבוע כביכול, כי המוע-ברים לאל-עריש לא יוכרו יותר כפליטים ולא יוסיפו לקבל עוד את תמיכות אירגון הסעד הבין-לאומי.

חסן עובד העירייה

„חסן היה עד להעברתו פקיד בעיריית עזה והשתכר 150 ל"י בחודש. כאן מציעים לו עבודה בטוריה בשכר 3.20 ל"י ביום. „זה מספיק בשביל סיגריות". אשתו יוסרה מתלוננת על חוסר מים וחשמל ועל שהחלונות פרוצים. „אני רוצה לחזור לג'בליה", היא אומרת.

מורשד הפליט ממסמיה

„למורשאד, לפנים תושב ממסמיה ושוטר במשטרה, שתי נשים. הוא מתלונן שבדירה אחת קשה לו בשל כך להחזיר את חיי משפחתו לתיקנם. בג'בליה התפרנס מחנות לבגדי ילדים. מעת לעת נהג גם לצאת לעבוד ברמלה ובתל-אביב והשתכר אז 30 ל"י ליום. עתה, הוא אומר, אין לו עסק. לנסוע לעבוד אל מעבר

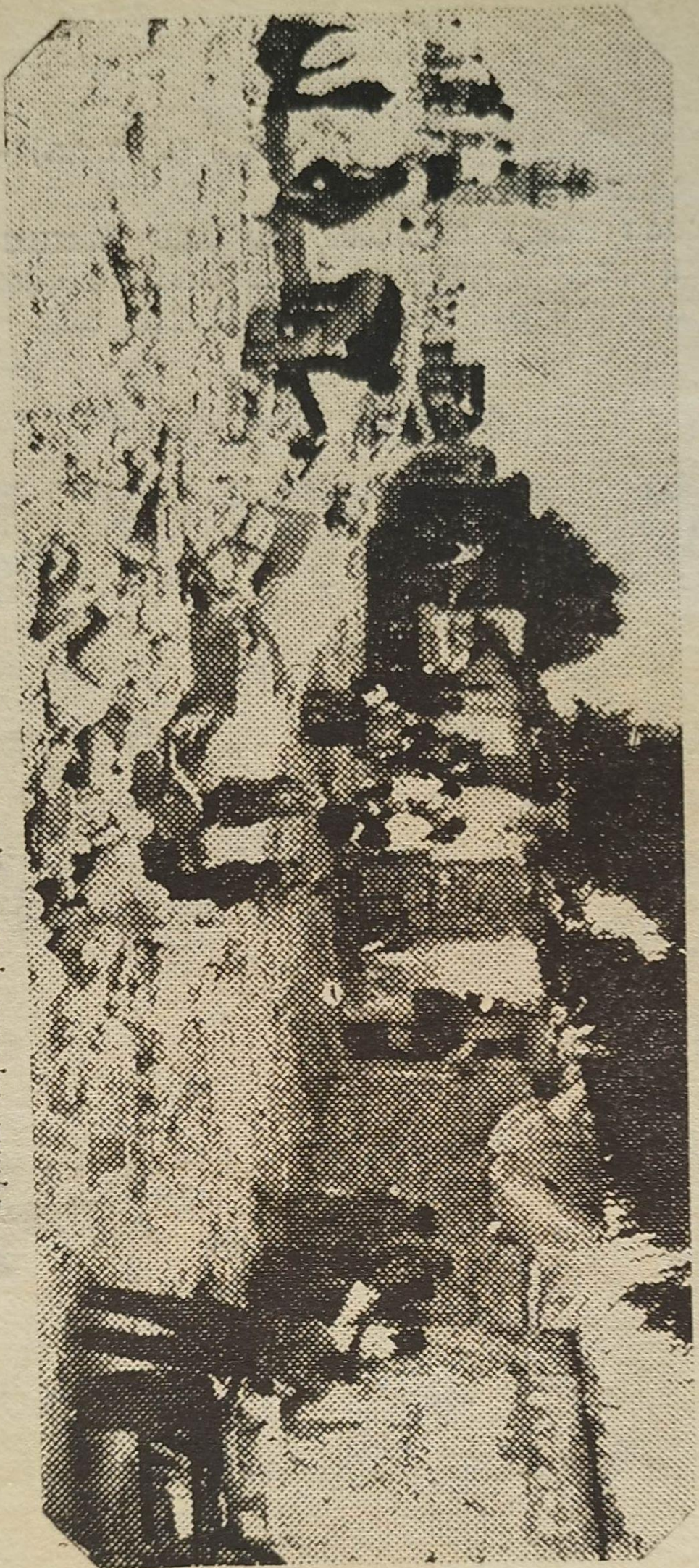

שניים מתוך רבבות העקורים

לקו הירוק יהיה קשה ויקר; דמי-נסיעה הלך וחזור — 10 ל"י, והנסיעה תימשך 6 שעות. איך יכלכל מעתה את משפחתו ב-3.20 ל"י ליום? „האדא מאסחארה“, הוא אומר. „מעבודה של חודש אוכל לקנות זוג מכנסיים.“

„דבר“ (ד. צדקוני) — 2.8.1971

פליטים מלקטים לבנים שלמות מברכה, שאולי יצליחו
לכניס קורת-גג פלשתי

מי הם המחבלים?

„אתם הורסים את הבתים שלנו בטענה שכך תוכלו להשתלט על המחבלים. אבל אתם המחבלים, כי אתם הורסים את בתינו — כך צעק לעומתי אתמול אחמד חסין רוסין, שעה שהייתי נוכח בהריסת ביתו במחנה הפליטים רפיח, שבדרום הרצועה...”
„ידיעות אחרונות” (ט. אפל) — 19.8.1971

התנגדות תושבי רצועת עזה

הפגנת נשים וילדים

„100 נשים וילדים הפגינו אתמול בבוקר לפני המשרד המרכזי של סוכנות הסעד והתעסוקה של האו”מ ברצועת עזה. המפגינים תבעו כי הממשל יחדל להרוס בתים, במחנה הפליטים ג'יבליה.”

„מעריב” — 25.7.1971

שביתות עובדים

„עזה תססה אתמול. גורמים עויינים ליבו בה פעולות מחאה כנגד העבודות המבוצעות מטעם הממשל במחנה הפליטים ג'יבליה. עובדי ססו"ת שבתו כדי להפגין את אי הזדהותם עם הפעולה הישראלית, אחיות באחד מבתי-החולים בעיר שבתו לכמה שעות, חנויות נסגרו ונפתחו, אבנים נזרקו לעבר כלי רכב, קבוצות נשים הפגינו פעמים אחדות ליד משרדי ססו"ת. מחנה ג'יבליה, שבו נפרצות דרכים חדשות (כ-12 ק"מ) ושממנו מפונות עשרות משפחות משום שבתיהן נועדו להריסה לצורך הסלילה (לתושבים אלה מוצע לעבור לאל-עריש) — נסגר אתמול בפני זרים.“
„דבר“ (ד. צדקוני) — 29.7.1971

שביתות

מסחר ושרותים

„כרוזי-המחתרת, שהופצו ברצועת עזה בימים האחרונים, הצ'יחו במידה מסויימת להביא אתמול לשביתה כללית למשך שעות אחדות ושיבשו את חיי המסחר והתחבורה הציבורית בערי הרצועה, פרט למחנה הפליטים ג'יבליה, שם נפתחו החנויות כרגיל משעות הבוקר.“

„הכרוזים, שהיו חתומים ע"י אירגון כוחות השיחרור והחזית העממית, קראו לאוכלוסיה ברצועה לפתוח בשביתה כללית החל מאתמול, למשך שבוע, כמחאה על פריצת הדרכים במחנות הפליטים ופינוי הפליטים לאל-עריש ולמקומות אחרים מחוץ לרצועה. „השביתה ברצועת עזה היתה הפעם בהיקף שלא היה כדוגמתו מאז מלחמת ששת הימים.“

„הארץ“ — 15.8.1971

שביתה כללית

„מארגני, השביתה הכללית לשבוע ימים ברצועת עזה — הצליחו אתמול למנוע יציאת פועלים מהרצועה לעבודה בישראל. מספר היוצאים נאמד ב-500 לעומת כ-5000 פועלים היוצאים מדי יום דרך מחסומי ארוז ונחל עוז.“

„הארץ“ — 16.8.71

דו"ח סוכנות הסעד לפליטים

6,360 מקומות דיור

נהרסו ו-15,000

תושבים עקורים

„בדו"ח מיוחד לעצרת הכללית של האו"מ, מביע מנכ"ל סוכנות הסעד והתעסוקה לפליטים, דאגה חמורה ביותר' מן הפעולות האחרונות של השלטונות הצבאיים הישראליים ברצועת עזה.

„הדו"ח של המנהל הכללי, סר ג'ון רני (מבריטניה), מדגיש, כי שלטונות הצבא הישראליים הרסו כ-6,360 מקומות-דיור במחנות הפליטים ומחוצה להם, ועקרו ממקומם כ-15 אלף מתושבי המחנות. „שלטונות ישראל המשיכו בחודש אוגוסט את פעולות הפינוי

במחנה ג'באליה ובשני מחנות פליטים אחרים, שאטי ורפיח — מוסיף הדו"ח. הפליטים קיבלו הודעה מוקדמת של שעתיים עד 48 שעות, מצד שלטונות הצבא הישראליים, אשר הורו להם להתיישב מחדש באל-עריש או בגדה המערבית של הירדן.

„המנהל הכללי של ססל"ת טוען, כי אין לו מידע לגבי המקומות בהם נמצאים עתה הפליטים, אשר נעקרו ממקומותיהם בעקבות הריסת בתיהם. הוא טוען, כי „ברור שתנאי החיים של רבים מביניהם הורעו, וכי הסיכונים התברואיים החמירו“.

„מעריב" — 19.9.71

מימין: כך מלחימים דלת חנות שב-
עלה שבת ממלאכתו; משמאל: כך
פורצים דלתו של נכבש; למטה: כך
מניחים חומר-גפץ לפיצוץ בית.

ה"דילול" לצורך התנחלות

„תכנית להקמת מספר ישובים יהודיים ברצועת עזה, נבדקת בימים אלה ע"י הגורמים המוסמכים, יחד עם התכניות לשיקום הפליטים ברצועת עזה. הפרטים על הישובים היהודיים ייקבעו תוך שבועיים-שלושה“.

„הארץ“ — 8.8.1971

„על הצורך לגשת לבדיקה רצינית בעניין הקמתן של האח-זויות יהודיות אחרות ברצועת-עזה, וכן לזרז ביצוע תכניות אלה — החליטו בימים האחרונים המוסדות המטפלים בבעיות יישוב ואיכלוס הרצועה.“

„לאחר בדיקה יסודית של נתוני האוכלוסיה והשטח ברצועת עזה הגיעו אותם המוסדות לכלל דעה שאין מקום להקים מחנות פליטים חדשים ברצועה, ברוח הרעיונות שהושמעו לאחרונה, ובמיוחד אין מקום בשום פנים להקים מחנות כאלה על אדמות המיועדות להתישבות יהודית ברצועת עזה.“

„לעומת זאת, קיבלו גורמים אלה החלטה שיש מקום לגשת לבדיקות והכנות במגמה להקים ברצועה ישובים יהודים על אותן האדמות במגמה לשנות את המיבנה הפיזי, האנושי והאדמיניסטרטיבי של הרצועה כפי שהיא מוכרת היום“.

„מעריב“ — 6.8.1971

תגובות בעתונות הישראלית

„תדמית מכוערת של קלגסים“...

„הלכנו אל העקורים. אלה שנפרדו מעולמם. אין לך מחזה מדכא יותר מאותה משפחה המתנפלת על ביתה ומפרקת אותו. ולא לתפארת המליצה — מפרקים ממש. על המשאית הניצבת ליד ביתם מועמסים לבד ממטלטלין גם שברי דלתות וחלונות, משקופים, קורות גג ולבנים שעוד היה סיפק בידם לסתתם לפני הפינוי, סכך שהגן על סוכותיהם. נשלחים אל הבלתי-ידוע, חסרי אמונה, מבקשים להבטיח עתידם במעט שצברו כל ימיהם. לפני שנפרדו מסביבתם, מהנוף האנושי, שהפרובלמטיקה שצמחה איתם, הספיקו להעיף עין בדחפור העולה על הבקתה וממוטט אותה. טוחן את אבניה ומפנה דרך. קורת הגג, שבצילה ישבו עשרים שנה ויותר, היתה ואיננה. לא דמעה, לא זעקה, לא נפנוף אגרוף. השלמה עם הגורל. פצע. תדמית מכוערת של קלגסים. משקע מר. הפור נפל. כאן תעבור הדרך. דממה. רק רעש המנוע של הדחפור המפיל קיר אחר קיר, מאובטח סביב באנשי צבא. אחדות מן המשפחות נעזרות בשכנים, אולם לא נוטלות ברכת פרידה לדרך. אין זה מקובל. מתנתקים מהמשפחה האחת הגדולה. מי ששפר חלקו נצמד בכל דרך אל פרבריה של העיר עזה. מי שלא, יועדה לו כתובת. והשאלה מי ייעקר מחר? הסתכל בפניהם של המפונים. פגישה מדכאת, מעט מביישת אפילו, על שנגרם להם כל זה. עם זאת התקווה שאין זו ברכה לבטלה.“

„חותם“ (ע. שפירא) — 6.8.1971

„כמו באלג'יריה בווייטנאם”...

„דיין החליט לפתור את בעיית הרצועה ללא קשר לפתרון הפוליטי שיימצא לה. לשם כך הגה תוכנית, שזכתה בתואר, תכנית הדילול'. לא היתה זו המצאה מקורית של דיין. היא היתה העתק מדויק של שיטת, העיירות האסטרטגיות' שנקטו בה, שוב, הצר-פתים באלג'יריה והאמריקאים בווייטנאם, ושבשני המקומות היא נכשלה בצורה מחפירה.”

„העולם הזה” — 3.8.1971

„מדיניות קולוניאלית”...

„המדיניות הקולוניאלית של, דילול' מחנות הפליטים ברצועת עזה נמשכת. שלטונות הכיבוש ניגשו בימים האחרונים ל,דילול' האוכלוסיה במחנות רפיח — הכל לפי המתוכנן — גירוש בכוח לצפון-סיני, פיצוץ בתים ו,פריצת דרכי בטחון'.”

„זו הדרך” — 25.8.1971

מכאן עברו כוחות הכיבוש

מחאות בישראל

אסור לשתוק!

יופסקו מייד פעולות הגירוש והדיכוי
ברצועת עזה!

הממשלה מבצעת עתה ברצועת עזה מיבצע גירוש ודיכוי אכזרי. אלפי פליטים ערביים פלשתינאיים מגורשים בכוח הזרוע מהרצועה. בפעולות גירוש קטלניות אלו נהרסו מאות בתי מגורים במחנות הפליטים ותושביהם גורשו. בתכנית הממשלה, הקרויה „תכנית דיין“, לגרש עשרת אלפים משפחות מהרצועה.

מטרת הגירוש היא לייאש את 350 אלף תושבי רצועת עזה ופליטיה ולאצם לעזוב את הרצועה. בדרך זו רוצה הממשלה להנציח את הכיבוש, להקים התנחלויות יהודיות ולספח את רצועת עזה למדינת ישראל.

תושבי מחנות הפליטים מתנגדים בכל כוחם לגירושם. הם הכריזו על שביתה כללית של כלל האוכלוסיה. שלטונות הכיבוש מנסים לדכא ביד ברזל את השביתה ובכך אך מבליטים פעם נוספת את כל האכזריות של הכיבוש.

מעשי הגירוש של המוני פליטים מרצועת עזה הם בגדר פשעים נגד האנושות לפי החוק הבינלאומי, הם נוגדים את אמנת ז'נבה, המחייבת לשמור על זכויות האדם בשטחים הכבושים.

הגירושים הבלתי-אנושיים עוררו זעם בקרב חוגים רבים בישראל ובדעת הקהל בעולם. הם מביאים נזק חמור לישראל, מגבירים את האיבה בין העמים ומרחיקים את סיכויי השלום. זוהי הוכחה נוספת לכך שפני ממשלת מאיר—דיין—גלילי אינם לשלום אלא להנצחת הכיבושים ולסיפוחים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח) מוקיעה בכל תוקף את מעשי הגירוש והדיכוי האכזריים ברצועת עזה.

הננו פונים לכל שוחרי השלום והדמוקרטיה בישראל, לכל בעלי האחריות הלאומית, לכל איש ואשה הדואגים לשלומה ולבטחונה של ישראל, להרים קולם במחאה נגד מעשי הגירוש והדיכוי ברצועת עזה, למען נסיגה מרצועת עזה ומייתר השטחים שנכבשו במלחמת יוני, במסגרת הסדר-שלום צודק ובר-קיימא לטובת כל העמים והמדינות באזורנו.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית — רק"ח
הוועד המרכזי

19.8.71

מדללים תירס — ולא אנשים

בנימוקי בטחון ובטיעונים הומניטריים, "מדלל" הממשל הצבאי את מחנות הפליטים.

אולם בטחון לאורך ימים לא יושג בתנאי כיבוש, ובעיית הפליטים לא תיפתר ע"י מעשי כפייה של שלטון צבאי זר.

כבישים רחבים יקלו על השליטה הצבאית, אך לא ימנעו את ההתנגדות לעצם הכיבוש. דירה בת 3 חדרים באל-עריש אינה תחליף לעצמאות לאומית.

באמת אנושית פשוטה זו אין הממשלה מוכנה להכיר. היא רואה בעם הפלשתינאי עדר נטול זכויות אנושיות ולאומיות, ופעולותיה נובעות ממדיניות הסיפוח.

בייחוד עתה אחרי הטבח בירדן מצווה היתה הממשלה לעלות על דרך של הסכם עם הפלשתינאים. תחת זאת באים מעשי נישול, המעמיקים את תהום השנאה ומביאים לליכוד פלשתינאי-ערבי נגדנו.

בו בזמן דוחה הממשלה כל סיכוי להסכם עם מצרים ושאר
מדינות ערב, כשהיא מתעלמת מהכרזת סאדאת על נכונותו לשלום
עם ישראל תמורת החזרת השטחים.
הסכמה ישראלית לפינוי השטחים והכרה בזכויות הפלשתינאים
ישקיטו את הרוחות הסוערות ברצועה, יהיו בסיס לפתרון בעיית
הפליטים ויבטיחו לישראל בטחון ושלום.

מוגש ע"י

שי"ח (שמאל ישראלי חדש)

תל-אביב, ת.ד. 4216

5.8.1971

"דרך הבטחון"

נגד הפגיעות בתושבי רצועת עזה!

העובדות:

- * הרס בתי מגורים של אלפי משפחות —
 - * גירושי כפייה המוניים של תושבי הרצועה —
 - * הלחמת מנעולי חנויות ואיומים במטרה לשבור שביתת מחאה בלתי אלימה של תושבי הרצועה נגד הגירושים —
 - * אמצעי לחץ וכפייה, שמעדיפים לא לפרסם את מהותם (שידורי ישראל ביום 14.8.1971) —
- המחריש לנוכח אימת המעשים הללו הופך שותף לעושיהם. הפגנת מחאה נגד מעשי השלטונות ברצועת עזה תתקיים ביום ראשון, 22.8.1971, בשעה 16.30, ברחוב קפלן, פינת רחוב ליאונרדו דה-וינצ'י.

סיסמאות ההפגנה הן:

1. יופסקו מיד גירושי המשפחות מעזה!
 2. הקץ להרס בתי המגורים ומחנות הפליטים!
 3. גירוש אוכלוסיה והרס בתים — פשעים הם לפי אמנת ז'נבה!
 4. מדללים תירס ולא בני-אדם!
- הבע את התנגדותך ואת סלידתך ממעשי הדיכוי!
בוא להפגנה והבא את מכריך וידידיך!
אל תחריש!

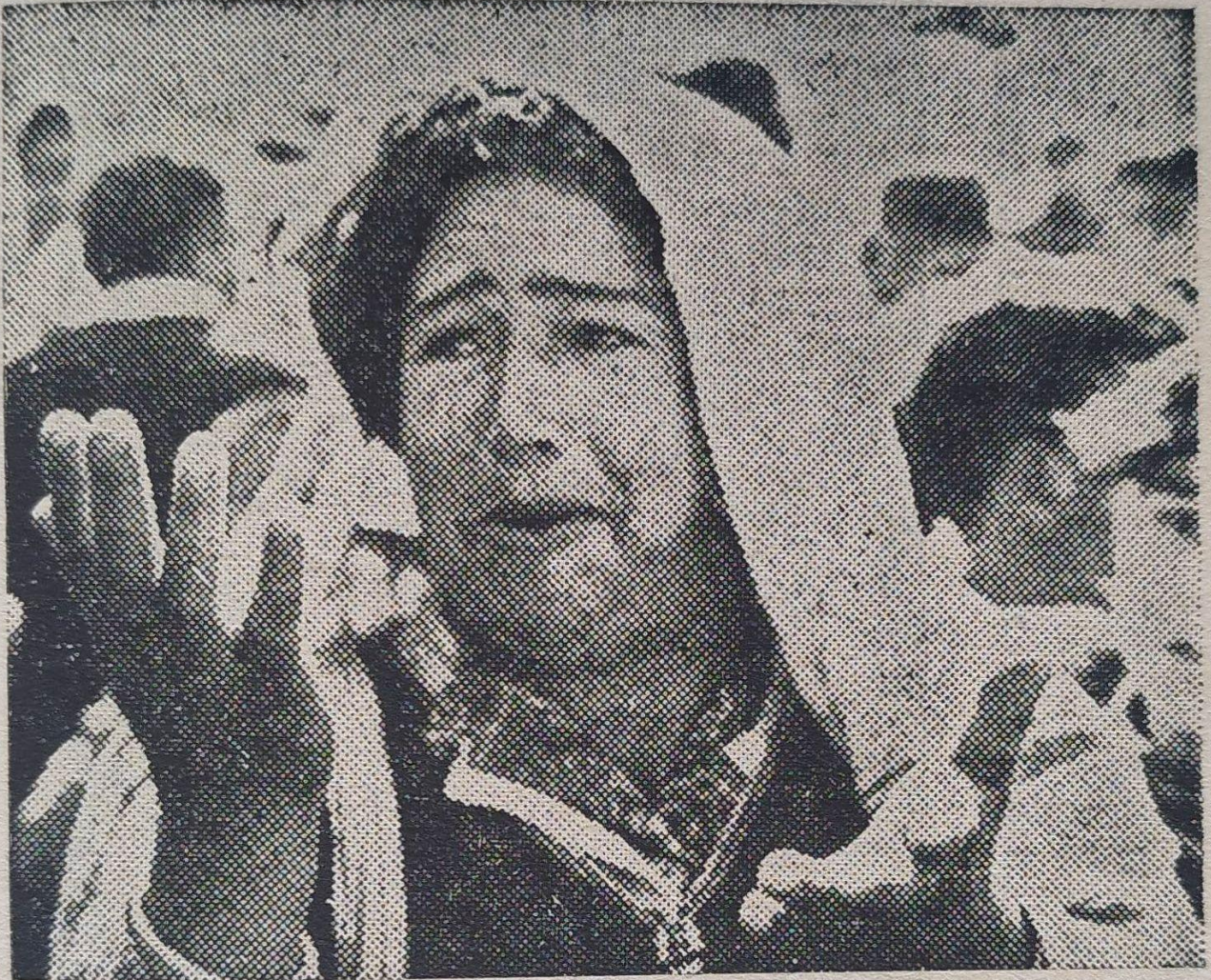
ועד הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל

15.8.71 תל-אביב, ת.ד. 14192

הפגנה בתל-אביב נגד הגירושים בעזה

הפגנת-מחאה ערה נגד גירוש אוכלוסיית מחנות הפליטים מ-
רצועת עזה לצפון-סיני נערכה ביום א', בקרבת בנייני משרד
הבטחון בקרייה, ת"א.
ההפגנה נקראה ע"י הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל,
ובלטו בה בהשתתפותם צעירים רבים.
הכל נשאו כזרות קטנות:
„גירוש אוכלוסייה והרס בתים — פשעים הם לפי אמנת
ז'נבה"; „מדללים תירס ול אבני-אדם"; „יופסקו מייד גירושי
המשפחות מעזה"; „יפוננו כוחות הבטחון מעזה — מייד". ועוד.
פעילי הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל פנו דרך רמקו-
לים אל הנאספים ואל העוברים ושבים והסבירו את הנעשה ברצועה
וקראו לא להחריש.
המפגינים קראו: „הלאה הכיבוש" ו„מדללים תירס ולא בני-
אדם".

„זו הדרך" — 25.8.1971

קראת,
לא תוכל לומר
לא ידעתי-
אל תחריש!

המפלגה הקומוניסטית הישראלית - רק"ח
המחלקה לפרסום ותעמולה